motarbetaren

Vår 2007 | HELT GRATIS www.motarbetaren.se | TEMA: POST

Ledare.

På väg till jobbet tänker jag ofta på skiten jag har framför mig. Denna arbetsångest brukar dock livas upp av oron inför framtiden. De eviga visstidsanställningarna med förlängning på tre månader i stöten har satt sina spår i psyket; så har även den påtvingade halvtidstjänsten, chefens hets och arbetsdagens alla andra små helveten. Men allt är inte misär. Mitt i terminalens virrvarr finns det folk man har börjat trivas tillsammans med och lita på. I det lilla har vi tillsammans flyttat fram våra positioner.

MED SMÅ var för sig tillsynes obetydliga strider har arbetet börjat kännas lite trevligare. Vi har tagit oss friheter, extra raster, hemplockade eftersändningskuvert; tidningsläsning under sortering och till och med stillastående maskiner under arbetstid. Men att motarbeta är inte bara trevligt utan också nödvändigt. För våra behov och drömmar ges inte plats om vi inte själva tar dem. Inte i företagets interntidningar, sällan i fackets förhandlingar och aldrig, om vi inte stretar emot, i arbetets organisering. Genom snacket med varandra och dessa små steg rör vi oss framåt. Mot en större gemensam kaxighet, mot strejken, mot flexibilitet på våra villkor, schysstare löner och en ljusare framtid. Allt detta finns runt kröken, inom en snar framtid och i våra hjärtan. Inom alla bor en motarbetare!

OCH GENOM ATT sprida våra erfarenheter om kampmöjligheter, problem och analyser kan vi hitta vägar att tillsammans förbättra vår situation. Detta är ett försök att, utifrån vår position, kommunicera med arbetskamrater, andra postisar och arbetare i allmänhet. Skål!

Framgångsrikt sabotage på terminal

Post hämtas in från gula postlådor runt om i stan och kommer till terminalen i säckar. De flesta säckarna hamnar vid en stor sorteringsmaskin (IRM). Härifrån sorteras posten åt olika riktningar på terminalen (paket, andra maskiner, manuell sortering mm). Man jobbar i grupper om sex arbetare och olika stationer är olika jobbiga.

Arbetsprocessen är inte låst vid ett läge. Med olika team varierar förfarandet vilket innebär att det blir olika slitsamt med olika team. Flexibilitet gör att Posten, inom vissa ramar, kan förändra arbetsuppgifterna vid maskinen.

När Posten förändrar arbetsuppgifter gör de det naturligtvis för att maximera effektiviteten (och därigenom vinsten). För oss betyder det mer jobb under kortare tid. Detta leder naturligtvis till att vi som jobbar då och då möter förändringar som innebär försämringar av vår arbetssituation. Att det blir stressigare, tyngre eller tråkigare arbetsuppgifter. Ibland är nymodigheterna rent objektivt dumma (cheferna fattar inte att det inte skulle funka hur självuppoffrande vi som jobbar än skulle vara) ibland handlar det bara om att låta oss slita hårdare och därigenom sortera posten snabbare.

En fördel vid eventuella försämringar vid IRM-maskinen är att man hela tiden jobbar i smågrupper. I dessa smågrupper diskuterar man naturligtvis försämringen och jämför arbetsuppgifterna med andra prövade alternativ. Det leder till att vi ibland kan enas om att just det här utförandet suger extra mycket. Så var fallet en vecka i höstas. ▶▶

▶▶Cheferna hade just ändrat arbetsprocessen runt maskinen. Den var nu jävligt idiotiskt upplagd på vår bekostnad. Särskilt en arbetsuppgift vid maskinen var extra ansträngande och sjukt stressig. Folk hade gått till driftledarna och klagat gång på gång. De slog ifrån sig och sa saker som "nu är det så här det ligger till" och "inte så mycket att göra åt". Efter någon dags slit och stress hade vi kommit fram till att det här inte var hållbart. Men istället för att knyta näven i fickan tog vi saken i egna händer. Nu fick det vara nog! Vi bestämde oss för att inte låta oss stressas. Istället skulle vi ta det lugnt. Väldigt lugnt. Sagt som gjort. Post ansamlas, post hamnar på marken, chefer stojar och allmänt kaos bryter ut runt arbetsstationen. I två dagar... Sen tvingades cheferna ge med sig och stationen omformades till vår fördel. Två dagar av fullständig kaos med post på golvet, hot om försenigar och chefer med för hög puls ändrade upplägget nästan precis efter våra tidigare önskemål.

Det som böner och vädjanden inte kunde åstadkomma fixades lätt genom att vi kämpade tillsammans för våra gemensamma behov. ■

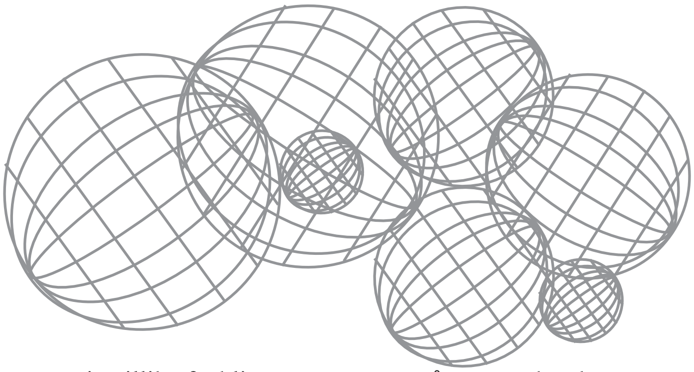

Omvärld.

Rapport från andra sidan Nordsjön

Avskedanden, försämrade scheman, osäkra deltidsanställningar och skitig behandling kombinerat med miljardvinster. Det är Posten det. Och inte bara i Sverige. Beskrivningen passar lika bra på de brittiska postisarnas situation. På Posten AB som på Royal Mail. Men allt är inte lika. Det är inte lugn och ro för postchefer och småpåvar i det enade kungadömet.

Redan i Februari gick postisar i Belfast ut i strejk som svar på avskedande av två arbetskamrater, mobbning och allmänt smutsigt beteende från chefshåll. 200 terminalarbetare och brevbärare fick snart sällskap av lika många till. Man krävde slut på mobbing och att sviniga chefer skulle sättas på plats. Strejken kontrollerades inte av facket, dvs. föregicks inte av noggrant betänkande och godkännande av skrivbordsfolk, och attackerades genast av chefer, fackbyråkrater och media. Lögner spreds kors och tvärs. Postisarna som stod upp för varandra var själviska brottslingar! Förmän från hela öriket skickades till Belfast för att få jobbet gjort. Posten försökte vägra lyssna på de strejkande. Men man lyckades inte. Belfastpostisarna fick stöd av stora delar av befolkningen. En tusenhövdad demonstration till stöd för strejken ringlade genom stadens gator. Och framförallt - posten blev liggande. Efter 18 dagar gav sig Posten. Royal Mail fick ge efter för våra kamrater.

Under centrala löneförhandlingarna i våras "erbjöd" Royal Mail skamliga 2,9%. I Oxford resulterade detta i att ett hundratal sorterare lämnade arbetet efter rykten om den skrattretande löneförhöjningen. De tvingades tillbaka, vägrade jobba men återgick i väntan på andra postisar. Några dagar senare var det dags igen. Denna gång i Wolverhampton där en utlösande faktor var rasistisk behandling av en arbetskamrat. En tredjedel av kvällsskiftet vägrade jobba.

I början av september blev en postis, tillika fackligt förtroendevald, på sorteringsterminal i Exeter avskedad med hänvisning till felaktig sjukskrivning. 300 arbetskamrater svarade med att lämna arbetet. Man krävde återanställning av sin avskedade arbetskamrat. Royal Mail svarade med att kalla in chefer för att göra jobbet men tvingades snabbt backa och åter börja betala lönen till den tidigare avskedade. Jobbet tillbaka alltså. Och bara dagar efter uppgörelsen i Exeter gick hundratalet postisar i Bedford ut i vild strejk som svar på att en arbetskamrat blivit bestraffad (disciplinary action) av ledningen. En för alla, alla för en!

I Wales gick 70-talet postarbetare från sju postkontor ut i officiella, alltså av facket (CWU – Communication Workers Union) godkända, strejker i protest mot nedläggningar och privatiseringar med sämre arbetsvillkor som följd.

Våra brittiska kamrater visar att det går att kämpa tillsammans. Deras vinst är vår. Och vill vi kan vi gå i deras fotspår...

Förmän från hela öriket skickades till Belfast för att få jobbet gjort. Posten försökte vägra lyssna på de strejkande. Men man lyckades inte.

Poststrejker i Polen

Det började med att brevbärare i Gdansk gick ut i vild strejk i protest mot dålig lön och usla arbetsförhållanden. Strejken spred sig snabbt till andra städer och postkontor. Terminalarbetare drogs med och fackföreningarna vaknade. Posten gick på knäna och på många håll kom posten inte ut alls. I Praga (stadsdel i Warszawa) och i Szczecin stängdes postkontor ner fullständigt pga. av strejken. Man krävde att arbetsdagen begränsas till åtta timmar, att lönen höjs från 800-900 zloty till 1500 zloty plus övertidsersättning samt att slippa släpa på berg av reklam. Posten erbjöd först patetiska 100 zloty i löneförhöjning och fackföreningarna svarar med hot om total strejk. Postgången fungerade inte och våra polska kamrater verkar inte ge med sig. Det pratades om att minska chefslöner eller att staten ska bidra till postisarnas löner. Fackpamparna lyckades ta över, lugna stämningarna och skriva på halvkassa avtal. Strejkerna är över men missnöjet finns kvar, och erfarenheterna. ■

Allas vår Olsson

"Vi i styrelsen gjorde den bedömningen att Erik Olssons prestation var långt utöver det normala. En lämplig ersättning vid sådana extraordinära tillfällen är en gratifikation. Gratifikationen är inte pensionsgrundande och skall inte blandas ihop med bonus och andra förutbestämda ersättningsprogram. Alternativet hade varit att öka lönen..." – Marianne Nivert, Styrelseordförande i Posten AB

Posten AB har gått med vinster i hundramiljonsklassen varje månad i flera år. (1,3 miljarder 2005 och 1 miljard 2004). Det går alltså svingt bra för posten. VD:n Erik Olsson skrockar om oöverträffad aktieutdelning och får som tack en personlig bonus på en halvmiljon kronor. Utöver grundlönen på knappa 5 miljoner såklart. "Det goda resultatet beror på hårt arbete" säger Erik Olsson.

Jo, det vet vi ju. Det är ju vi som har arbetat. För inte är det Erik Olsson som har sorterat, sprungit i trappor, tampats med regnet, kört lastbilarna eller gjort något annat som får posten att gå från postlåda till brevlåda. Varenda intjänad krona är resultatet av vårt arbete. Erik Olssons enda insatts är att han beordrat vårt arbete. Via sina småpåvar såklart. Erik Olsson är Führer i kostym och slips helt enkelt. Och vinsterna är rester av våra liv.

Miljard efter miljard utkramade genom höjt arbetstempo, större utdelningsdistrikt och stängda terminaler. Många har fått känna på arbetslöshet, andra längre resor till jobbet eller osäkra anställningar. Även arbetstiderna har pressats i juicepressen med sämre arbetstider, uppsplittrad fritid och ständigt ändrande scheman till följd. Kvar till oss finns en sönderslagen gemenskap och ett hårdare arbete - onda ryggar och knäckta handleder. Sällan har det varit tydligare att herrarna (män eller kvinnor) lever på vår misär. När det går bra för dem går det dåligt för oss. För kom ihåg. Det har aldrig gått så här bra för Posten...

"Den goda ekonomin är därför en förutsättning för det förändringsarbete som ligger framför oss. Vi kan inte luta oss tillbaka" fortsätter Erik Olsson. Framåt, framåt, blitzkrieg! För det krävs ju ingen profet för att lista ut att förändringsarbetet innebär ännu hårdare, tråkigare och osäkrare arbete för vår del. Om Posten AB får bestämma alltså. Men så behöver det ju inte vara. Vi behöver ju inte vända andra kinden till och ta smäll efter smäll. Vi skulle ju inte ens behöva slå tillbaka. Det räcker ju att jobba lite mindre...

Vi skulle inte ens behöva strejka. Även om det vore skitkul. Det skulle räcka att med att vi började göra allt arbete mycket noggrant eller lite slarvigt. Att arbetet görs mycket noggrant (=långsamt) eller lite slarvigt betyder för Posten stora ekonomiska förluster. De skulle tvingas lyssna på oss, ge oss godsaker och gå med på våra krav. Erik Olsson skulle tvingas på knä! Bara vi tog striden och tog den tillsammans!

MEDARBETAREN

Sjukskrivningar

Posten anser sig, liksom många andra företag, ha för mycket sjukskrivningar (eller vadå för mycket, en dag med lön utan arbete är för mycket för Posten, alltså alltid för mycket). Men vad beror sjukskrivningarna på? Varför är vi sjuka?

Lata, bortskämda, själviska slöfockar som sätter sig själva framför någon mystisk samhällsnytta och moral säger de värsta svinen. Ett naturligt svar på hårdare arbetsklimat och ökad stress säger de lite snällare grisarna.

Svaret ligger väl lite mellan de värsta svinen och de snällare grisarna men samtidigt utom räckhåll för de båda. Vi är människor och tvingar på tillvaron lite värdighet samtidigt som vi reagerar mot att bli behandlade som djur. Men att vi inte bara är arbetare (eller maskiner) kan inte riktigt politikerna, journalisterna och vetenskapsmännen (alltså svinen och grisarna i en salig blandning) förstå.

Vi slits ut på jobbet. Våra kroppar och själar krossas i jakten på nya rekordvinster. Monotona arbetsuppgifter sliter ut knän, axlar, ryggar och handleder. Ständigt ökat arbetstempo, allmänna försämringar och hot om än värre arbetssituation i morgon mosar mångas psyken. Inte konstigt att vi inte kan jobba. Inte konstigt att vi är sjukskrivna. Arbetet knäcker ju oss. Vi är sjuka! Posten gör oss sjuka!

Men all sjukskrivning är inte välsignad av duktighetsmoralen. Vi stannar inte bara hemma när vi är för sjuka för att släpa oss till jobbet. Vi tar oss också friheter. Och vi gör det inte ensamma utan tillsammans.

"H – Jag vill inte jobba tisdag...
J – Host, host... Men ringa och sjukanmäl dig då!
H – Jo, det skulle jag ju kunna göra. Men det känns lite fel..
J & H – Hahahahahahaha."

Behöver man vara ledig någon dag (och har råd med karensdag och minskad lön) så sjukanmäler man sig. Så enkelt är det. Vi gör det, ni gör det, gamla gör det, unga gör det. ▶▶

▶▶*Tänk på att sjukamäla dig två timmar dagen innan du planerar att stanna hemma. På det sättet minimeras karensdagen till dessa två timmar"*

Våra löner är låga så karensdagen är ett stort problem, liksom att man blir utan OB-tillägg och bara får 80% av grundlönen. Men ofta är det värt sina kostnader.

"Har jag väl tagit karensdagen är det ju lika bra att vara hemma några dagar, Man behöver ju inte sjukintyg förrän efter en vecka. Och seriöst att gå till jobbet för bara 40 spänn mer i timmen, jämfört med att stanna hemma, vore ju bra dumt."

De (ofta fackliga representanter och politiker i arbetarskrud) som säger att sjukskrivningar är individuellt agerande som sker i ensamhet vet inte vad de snackar om. Ok, det är klart att själva sjukanmälningen oftast utförs av en person. Men det görs definitivt inte i ensamhet. Vi agerar alla, med några sorgliga undantag, på samma sätt. Och vi snackar om det. Vi uppmuntrar varandra och vi uppmanar varandra. Ärlighet gentemot Posten (och "samhället") på den här punkten anses inte bara dumt utan väcker också irritation.

För att göra en lång historia kort. Sjukskrivningar har vi kämpat oss till tillsammans (det är ingenting vi fått för att nån politiker varit snäll). Och vi tar ut dem tillsammans. Att prata om samhällsnytta är att spotta oss i ansiktet. Vi hunsas och sliter ut oss åt andra som kan leva gott på vårat arbete. Vi är inte värda ett skit i deras ögon förutom som vinstmaskiner. Vi vore bara dumma om vi satte deras samhälle före våra liv.

För det är ju det, att sätta slaveriet före våra liv, som vi vägrar göra när vi sjukskriver oss. Vi sätter våra liv i centrum. Inte Posten. Att sjukskriva sig är inte (bara...) en lam grej att göra för att slippa jobba. Utan ett sätt att sätta våra intressen, egna och gemensamma, före Postens eller "samhällets". Vi tar, till en del, våra liv ur Postens händer och sätter dem i våra egna. Vår tid, vår aktivitet, våra liv!

Läst allt? Va lugn! Vi hoppas på fler nummer. Men dom blir inte bättre än vi tillsammans gör dom. Så har du erfarenheter att dela, oavsett om det handlar om allmän misär, problem eller kamperfarenheter skriv och skicka till oss på:

motarbetaren@gmail.com

Reklamens elände

Samtal på ett postkontor:
- Jag har redan börjat få känningar i knäna.
- Men du har ju bara jobbat en månad?
- Ja, det är ju inte så farligt.
- Men är det inte många på kontoret som har problem?

Smärtan bär vi ensamma. Med detta i åtanke är det inte konstigt att vi själva tar på oss skulden. Hur lätt är det inte att få för sig att orsakerna till att just jag har fått problem är att jag inte är så vältränad, använder de där skydden, att det där med ledvärk går ju i släkten osv. Men ser man sig omkring kan man konstatera att vi är många med snarlika problem. Skrynklar man då pannan ytterligare finner man snart orsakerna. Max 120 kg reklam per brevbärare säger påvarna. Ska väl de där lata postisarna klara av! Eller?

Tung reklam och post. Den bärs upp för trappor. Vi sliter, släpar och pustar och allt för ofta blir det övertid/mertid när området är för stort för att få ut posten i tid. Postmängden har blivit tyngre de senaste åren, distrikten större och postens vinster fetare. Och vi klarar det, men inte utan de där känningarna i knäna, värkande handlederna och onda ryggarna.

Påvarna känner till de rådande förhållandena, vet om att pressen på oss är för hård, därav den allt flexiblare bemanningen, vi får stanna tre månader i stöten. Lägligt så. Ja, när ännu en postis är utsliten är det bara att kasta på sophögen. Inte allt för sällan gör vi jobbet åt dem när vi självmant säger upp oss för att problemen börjar hopas. Posten AB har full koll men skyller i från sig, flinar och säger: Det är de där trapporna som är problemet. Titta vad duktiga vi är! Vi ger er fastighetsboxar! Posten har slingrat sig ur ansvaret och utser flerfamiljshusens trappor till syndabock. Posten AB - en snorig liten skitunge som pekar åt andra hållet när det stulna godiset sticker ut ur fickan. Den ökade postmängden, de allt större distrikten och den där jävla skitreklamen som ska ut på allt fler dagar är det tyst om. Men vad kan man vänta sig av en snorunge!

Påvarna har snackat ihop sig för att ljuga på oss mer skit. Men vi snackar också - med varandra. Om återvinningsstationer och om reklam som försvann. Vi delar små och stora knep. När vi slänger reklam slår vi snorungen på fingrarna. Så fortsätt snacka, lär de nya på kontoret hur det ska gå till. Vi postisar har all rätt i världen att slänga reklamen. För det är vi som betalar. Dubbelt. För de dyrare varorna i butiken och med våra kroppar. ■

"Vi får stanna tre månader i stöten. Lägligt så. Ja när ännu en postis är utsliten är det bara att kasta på sophögen.

motarbetaren.se - sätter chefen i arbete.